

2010-02-12, Petak, 12 Veljača 2010

Predsjednica Udruge Ličana župe Boričevac, Jadranka Matašin
TKO JE U SRBU PROTIV KOGA USTAO ?

TKO JE U SRBU PROTIV KOGA USTAO, TKO JE POČINIO GENOCID, EGZODUS I KULTUROCID ?

Osjećam da me On, koji nam je podario život i sve u njemu poziva i proziva:
Odgovornost za mir, jer svi smo mi pozvani da gradimo mir.
Za izgradnju mira potrebno se odgajati, polazeći od širokogrudnih odluka na
osobnoj i obiteljskoj razini kao i na razini zajednice i politike.

Život od 31. srpnja 1941. župljana župe Boričevac:

Zbog suludih ideologija tadašnjih političara, etničkim čišćenjem katolika 1941.
godine, 2364 duša je protjerano iz Župe Boričevac u velikom egzodusu širom
Hrvatske, a ognjišta su im uništena kao i sam objekt crkve RBD Marije kao
župne crkve.

Iz Kulen Vakufa i Bihaća, željeznički transporti, na život prognanih i
obespravljenih po Slavoniji, sve do Bjelovara pa čak i Apatina.

Do danas obespravljeni zbog imovinsko pravnog statusa i nikad pružene
zadovoljštine kroz bilo kakvi oblik naknade oduzetog. Danas tek slijedi
rješavanje imovinsko pravnog statusa oduzete imovine i novog dokazivanja
kroz obnovu gruntovnih knjiga, obnove crkvenog objekta kao i stvaranje
uvjeta mogućeg povratka.

Što znači obnova spomenika "Ustanku naroda Like u Srbu"?

Kojeg naroda, pitam vas povijesničari, recite molim vas tko je tu ustao protiv
koga, tko je učinio genocid, egzodus i kulturocid?!

Zbog poštovanja prema tolikim nevinim hrvatskim i ostalim žrtvama iz tog vremena i s tog područja, odnosno žrtvama te četničke pobune, takav projekt je u najmanju ruku neprimjeren i neprihvatljiv.

Nad spomenutim žrtvama je u to vrijeme izvršen najkrvaviji genocid, a sve zbog stvaranja četničke Velike Srbije.

Podizanje ili obnova jednog takvog spomenika činu zločina izvršenog nad hrvatskim pukom, prema mrtvima bi predstavljalo njihovo ponovno ubijanje, a za preživjele i njihove potomke bio bi to čin ne samo ponovljenog nego i trajno podržavanog, produženog zločina nad njima.

Ozbiljne političke konotacije i ugroze društvenih donosa ovaj projekt može izazvati u Hrvatskoj.

A da srpski lideri koji obnavljaju srušeni spomenik ne propuštaju ništa slučaju je i činjenica da se kamen za postolje doprema iz Srbije.

Ako opravdate počinjenje jednog zločina iz 1941. drugim zločinom, a to je obnova spomenika u Srbu, stvara se neprekinuta spirala zla i novih zločina.

Ne šaljemo li time poruku da je zapravo ubijanje dopušteno, a na počinitelju je tek da procijeni koja će strana pobijediti pa on zbog toga što je napravio nikada neće biti progonjen. Ako dakle prihvatimo takve teze, onda dopuštamo i nove zločine.

Da li su vodeći srpski lideri u Hrvatskoj svjesni poruke koju upućuju obnovom spomenika, obnavljaju sve rane koje je sav nesrpski narod (Hrvati i Muslimani) na tim područjima morao proživjeti, sve zločine genocida egzodusa, kulturocida.

Odgovornost za mir, da li su to pitanje postavili sebi lideri srpske nacionalne manjine u Hrvatskoj, koji uživaju tako veliko povjerenje svog naroda u RH kada su ljudima srpske nacionalnosti 27. srpnja 2008. godine, na proslavi u Srbu obećali obnovu spomenika u Srbu, koju su ujedno podržali i neki naši visokopozicionirani političari.

Zlo koje će se napraviti obnovom spomenika koji osiguravaju lideri srpske nacionalne manjine evocirat će sve zločine koje su počinili njihovi vođe tugu ubijenih i prognanih iz 1941. godine.

Shvatite lideri srpskog naroda u Hrvatskoj bit ćete krivi za obnovu zla koje šalžete obnovom spomenika.

Zar si niste postavili pitanje što poručujete tim činom, koje su Vaše nakane i namjere, ne provocirajte zlo , ionako ste ga već previše kroz povijest posijali .

Povijest je učiteljica života i nikad zlo nije donijelo dobro, a srpski puk u Hrvatskoj vam vjeruje, dali su Vam povjerenje da ih vodite u bolju budućnost, da li ste sigurni da ih vodite u bolju budućnost prizivanjem na sva zla koja su činjena na tim područjima.

Prognali ste iz uže i šire okolice katolike i muslimane, a nikad niste posebno uživali u tim otežanim prostorima, a vjerujte za sve konfesije na tim prostorima ima mjesta pod zajedničkim suncem i zvijezdama, svi smo jedan narod Božji.

Tko da Vas pozove i prozove na odgovornost za mir i zajednički suživot.

Tko će stat na kraj obnovi tog zla iz 1941. godine, danas na početku 21. stoljeća ????

Jeste li vi to ti lideri srpskog naroda u RH, je li je to vaša životna koncepcija odgovornosti suživota srpske nacionalne manjine na tim prostorima, s podizanjem i obnovom spomenika zla?

A srpski narod Vam je povjerio svoje povjerenje kao svojim liderima, a vi ga ponovno vodite u tamu zla.

Nijedan se zločin ne može opravdati drugim zločinom.

Pustimo istraživače, povijesničare neka odrade svoje posao i istraže genezu povijesnih događanja, pa neka se nakon iznošenja stvarne istine donese nova Odluka Vlade RH.

Moguća opcija je i mogućnost da Ministarstvo kulture sve spomenike komunizma smjesti u jedan jedinstven muzej, kako su to već učinile pojedine zemlje Europe.

Vi želite biti dio Europe, gdje zemljopisno i kulturološki pripadamo, a kome i čemu vi obnavljate spomenik u Srbu, kojoj i čijoj povijesti?

Naglašavam da ovdje ne smijemo zaboraviti da je Slovenija dobila kritike Europe upućene za imenovanje ulice maršala Tita u Ljubljani u prosincu 2009.

Gojko Polovina i Đoko Jovanić kao čelni ljudi pobunjenih srba jugoistočne Like u to vrijeme, pišu kasnije kako su se neke stvari otele kontroli u etničkom čišćenju kotara Donjeg Lapca, jer je bilo previše ubijanja, paljenja i totalnog etničkog čišćenja.

Zašto je naša nepravda tako velika?

Mnogo i raznovrsnih nepravdi ima oko nas u našem življenju, koje su činili i čine ovozemaljski moćnici. Naša najdramatičnijima nepravda čine se dobro isplanirane i temeljito provedene, rezultirale su fizičkim nestajanjem katolika

iz tog dijela Like, na kojem smo bili i kao narod i kao crkvena zajednica daleko najstariji, dakle autohtoni.

Običnom čovjeku brutalno je pogaženo dostojanstvo, oduzeto pravo na život, na kućno ognjište, kućni prag.

Ali još više će mu oduzet ova država ako mu ta oduzeta građanska prava i slobode na vrati.

Blagopokojni Ivan Pavao II - uputio je poticajne i ohrabrujuće riječi za prognane i obespravljene:

"Znam za vašu dugu kušnju što ste je preživjeli...Vi pak budite glavni graditelji svoje budućnosti.

Vaše istinsko blago čini postojanost vašeg karaktera te vaša bogata ljudska, kulturna i vjerska baština po kojoj se prepoznajete. Ne mirite se sa sudbinom.

Uistinu nije lako početi iznova.

To traži žrtvu i postojanost, zahtijeva također izgrađivanje vještine strpljivosti i čekanja.

Ali znadete i da je početak ipak moguć. I uzdajte su u Božju pomoć kao i u čovjekovu poduzetnost .

Molimo da političari budu u stanju riješiti sva ona još uvijek neriješena složena pitanja, kako biste vi mogli ostvariti zakonitu težnju svog povrata i života u miru.

Ne zaboravite da ste vi generacija koja znade da je najveća ljudska snaga okusiti svu gorčinu života progonstva i egzodusa i sve to pretočiti u životnu snagu i moć novog življenja u ljubavi Božjoj.

Neka nas i dalje kroz život vodi vodilja praštanja, jer neprijateljima treba praštati, ne zbog njih nego zbog nas, jer je ljubav ljepša od mržnje.

Bez ljubavi prema vlastitom narodu i domovini, bez poštovanja svoje tradicije, običaja kulture i vjere, nijedan narod nema budućnosti, pa tako ni hrvatski narod jugoistočne Like.

Moramo doći - doprijeti do osjećaja praštanja i pomirenja, te pravednog i trajnog mira na tim područjima, mira koji treba izmoliti da zavlada na ovim prostorima, među ljudima i narodima.

Ako neće svatko od nas graditi i podržavati takav stav, postat ćemo izdajicom istine, pravde i čovjekoljublja

Koliko ste progonom nepravde učinili otimajući djeci ognjište, djetinjstvo, pravo na život i osmijeh, ako imate srca i duše pročitajte iz ove slijedeće priče naše prognanice jedne od onih 2364, pa recite tko je dizao ustanak u Lici, tko je prognan ili obespravljen, srpski ili hrvatski puk?

BORIČEVAC – MOJA "TARA"

U kolovozu mjesecu 1941. g. bila sam dijete, nisam mogla shvatiti što se događa.

Kao u magli, sjećam se da smo bježali noću.

Bila je mjesečina, a cesta bijela i ja sam podizala svoje male nožice misleći da gazim po vodi.

Prihvatilišta za izbjeglice, domovi za ratnu siročad, blijede uspomene na mnogobrojnu rodbinu, na zavičaj.

Moj otac 1945.g. sa ličkom kapom na glavi i ličkom torbom u kojoj mu je bila sva imovina, pješke iz Zagreba odlazi na svoje ognjište.

Nije htio ničije, već svoju rodnu grudu.

Nalazi sve spaljeno i uništeno ognjište.

Godine 1947. otac me nalazi u domu za ratnu siročad u Klanjcu.

Nama djeci nema što pružiti.

Mene odvodi najstarijem bratu Milkanu koji i sam nema mnogo i skrasio me u Međimurju.

Nakon 8 godina sama 13-godišnja djevojčica odlazi na ljetno ferije u svoj zavičaj, u svoj Boričevac.

Putujem po sjećanju. Dolazim na Udbinu.

Dokle mi pogled seže ruševine, malo ljudi i uglavnom žene u crnini.

Pošta sklepana od dasaka i tu pitam kakvu vezu imam do vodovoda (nemam pojma i gotovo ništa mi ne znači vodovod, osim što me asocira na vodu), ali su mi objasnili da tu trebam pitati za vezu za Donji Lapac.

Ipak. sreća me poslužila, naišao je vojni džip i povezoše me do vodovoda.

Izišla sam iz džipa na vodovodu, a da nisam ni upitala vozača kud se ide za Boričevac.

Umorna od puta preplašena od ruševina i pustoši malo sam se osvježila i sjela.

Tu se ukrštavaju 4 ceste, a ja razmišljam:

"Bože koja sad od ovih cesta vodi u Boričevac".

Blijeda sjećanja naviru.

Mora biti bijela cesta jer se sjećam kad bi kiša padala mi smo djeca gacali po bijelom blatu.

I tako ja po tom instinktu krenem pravom cestom prema selu.

Osjećam po nečem što ni sama sebi ne mogu objasniti da koračam cestom koja je dio mog otrgnutog djetinjstva.

Prebirem po blijedim uspomenama i sigurna sam da sa glavne ceste vodi jedan put do kuće.

Sa ceste se vidi kuća. pojata, stričeva kruška, a iza nje bunari.

Iz razmišljanja sam se trgnula i ugledala dječaka.

U njedrima nosi zelene jabuke.

Pitam ga: "Je li ovo Boričevac i gdje je kuća Mile Krpana?"

Slegnuo je ramenima, a ja nisam znala da se Mile zove Jališin i da ga po tom nadimku svi poznaju.

Bio je to moj brat Filip. Razdvojili su nas u Osijeku.

Osam godina se nismo vidjeli i nismo se prepoznali.

Tako sam stigla do srušene crkve. Iznad nje je groblje, zapravo šikara.

Tu počiva moja majka koju nisam ni upamtila.

Umrta je kad sam imala samo tri godine. Jako mi nedostaje.

Grob nisam našla, ali sam, upijajući miris lipe, sjela na zid pokraj ove naše crkve i gorko zaplakala.

Bile su to suze i tuge i radosti jer eto ipak idem na svoje ognjište koje najtoplije grije.

Obrisala sam suze i krenula dalje svojom bijelom cestom.

Kad sam prepoznala putić koji se spušta prema kući, kad sam ugledala pojatu, krušku, šljivik, kad sam ugledala rodnu kuću, preplavili su me osjećaji koje nikad neću zaboraviti.

Suze kao lješnjaci zasljepljivale su me, a ja sam trčala, trčala, da me zagri roditelj koji mi je još ostao, roditelj kojeg nitko prognanom djetetu ne može nadoknaditi.

Bože, koliko bi bila uskraćena da to nisam doživjela.

To mi je dalo snage da kročim u život pun neizvjesnosti.

Dijete sam Boričevca.

Obično kažu: "Hvala Bogu da su djeca bila mala ne sjećaju se.

Ova svoja sjećanja zabilježila sam i poklanjam ih naraštaju djece Boričevca, koja se tek sad vraćaju i kao ja prebiru po blijedim uspomenama iz svog djetinjstva, silom otrgnutog.

Ovo je naša "Tara".

Prohujale su godine, za moju generaciju teške, ali smo imali i svoj obrambeni mehanizam – održali smo se.

Svaki Boričevljanin da ima dara za pisanje imao bi svoj roman "Zameo ih vjetar".

Poklonimo se našim mrtvima, a živima, starijima hvala što su u sve nas, u naše misli i srca utkali ljubav prema Boričevcu.

Ja sam, za razliku od ostale djece Boričevca, imala sreću, zahvalna sam svom ocu što je pod nemogućim uvjetima upalio ognjišta.

Ja sam se na njem ogrijala sve do 1960. god. kad je umro, a za nas mlađe tu više nije bilo života.

Ni suho zlato nema takav sjaj – kao rodni zavičaj.

Ne dam svoju "Taru", svoj Boričevac.

Dragi Boričevljani, ne smije nas zamesti vjetar. Mi imamo svoju Taru, našim patnjama za otrgnutim domom došao je kraj.

Na veličanstvenom skupu na blagdan Male Gospe zaštitnice naše Župe susrela sam i mladost i starost Boričevca.

Svi zbunjeni, sa erupcijom emocija. Bore se s mišlju – kako? Gdje početi?

Vrijeme je učinilo svoje.

Kažu: "Mi smo ostarjeli, djeca se rodila, navikla na mjesta gdje su im roditelji stvorili novi dom."

Ali, nitko ne dvoji da je potomak Boričevca.

Dileme su razumljive, jer tu nema više ni kamena na kamenu.

Ali, šljive obojile svoja stabla, kao da zovu – dođi, uberi me.

Dugo ja cvjetam i dajem plodove. Vrijeme je da dođeš i ubereš me.

Kako kaže povjerenik vlade za Općinu Donji Lapac gosp. Piplica: "Sudbina Boričevca u vašim je rukama Boričevljani".

Krenimo Boričevljani. Izliječimo naše duše.

Jednog sam vidjela, stavio zastavu, napisao: "OVO SE NE PRODAJE".

Zapalio na kamenu nekad rodne kuće vatru i napravio domjenak sa svojim potomstvom.

Svi smo mi to isto učinili kao da smo se dogovorili.

UPALIMO NAŠA OGNJIŠTA. NE DAJMO BORIČEVAC!

Jer riječ napretka nema i ne će imati nikakva smisla dok na svijetu bude nesretne djece.

Mi smo rano odrasli.

Čari djetinjstva nismo ni osjetili, a tužan pogled naših roditelja duboko je usječen u našim dušama.

Sa ovog mjesta iz Povelje o zemlji.

Neka naše vrijeme bude zapamćeno po buđenju novog poštovanja prema životu, čvrste odlučnosti u postizanju održivosti, ubrzavanju borbe za pravdu i mir.

Marija Bebić (Krpan)
Mali Lošinj

"Pitanje svih pitanja je upravo naš prognanički povratak i mogućnost našeg opstanka u svom rodnom kraju, na svojoj djedovini".

Kako prognane vratiti na to područje i imaju li oni uopće uvjete za povratak, dok se ne uspostave gruntovne knjige?

"Tema očuvanja mira i okoliša tiče se ponašanja svakog pojedinca, životnih stilova i trenutno prevladavajućih načina potrošnje i proizvodnje", upozorava nadalje Papa.

Nužna je stvarna promjena mentaliteta i prihvaćanje novih životnih stilova u kojima će traženje istinitog, lijepog i dobrog te zajedništvo s drugim ljudima u svrhu zajedničkog rasta biti elementi koji će vladati izborom potrošnje, štednje i investicija.

Zaštita stvorenoga usko je poveza sa svjetskim mirom, a za izgradnju mira potrebno se odgajati, polazeći od širokogrudnih odluka na osobnoj i obiteljskoj razini, kao na razini zajednice i politike.

Papa zaključuje da i u odnosu sa stvorenim postoji neka vrsta uzajamnosti: dok se mi brinemo za stvoreno, Bog se preko stvorenoga, brine o nama

Predsjednica Udruge Ličana župe Boričevac
Jadranka Matašin
jadranka.matašin@gmail.com

U Bjelovaru, 8. veljače 2010.

2010-02-12

Boričevljani pitaju: TKO JE U SRBU PROTIV KOGA USTAO ?

TKO JE U SRBU PROTIV KOGA USTAO, TKO JE POČINIO GENOCID, EGZODUS I KULTUROCID ?

*Osjećam da me On, koji nam je podario život i sve u njemu poziva i proziva:
Odgovornost za mir, jer svi smo mi pozvani da gradimo mir.
Za izgradnju mira potrebno se odgajati, polazeći od širokogrudnih odluka na
osobnoj i obiteljskoj razini kao i na razini zajednice i politike.*

Život od 31. srpnja 1941. župljana župe Boričevac:

Zbog suludih ideologija tadašnjih političara, etničkim čišćenjem katolika 1941. godine, 2364 duša je protjerano iz Župe Boričevac u velikom egzodusu širom Hrvatske, a ognjišta su im uništena kao i sam objekt crkve RBD Marije kao župne crkve. Iz Kulen Vakufa i Bihaća, željeznički transporti, na život prognanih i obespravljenih po Slavoniji, sve do Bjelovara pa čak i Apatina. Do danas obespravljeni zbog imovinsko pravnog statusa i nikad pružene zadovoljštine kroz bilo kakvi oblik naknade oduzetog. Danas tek slijedi rješavanje imovinsko pravnog statusa oduzete imovine i novog dokazivanja kroz obnovu gruntovnih knjiga, obnove crkvenog objekta kao i stvaranje uvjeta mogućeg povratka.

Što znači obnova spomenika "Ustanku naroda Like u Srbu"?

Kojeg naroda, pitam vas povijesničari, recite molim vas tko je tu ustao protiv koga, tko je učinio genocid, egzodus i kulturocid?!

Zbog poštovanja prema tolikim nevinim hrvatskim i ostalim žrtvama iz tog vremena i s tog područja, odnosno žrtvama te četničke pobune, takav projekt je u najmanju ruku neprimjeren i neprihvatljiv. Nad spomenutim žrtvama je u to vrijeme izvršen nakrvaviji genocid, a sve zbog stvaranja četničke Velike Srbije. Podizanje ili obnova jednog takvog spomenika činu zločina izvršenog nad hrvatskim pukom, prema mrtvima bi predstavljalo njihovo ponovno ubijanje, a za preživjele i njihove potomke bio bi to čin ne samo ponovljenog nego i trajno podržavanog, produženog zločina nad njima. Ozbiljne političke konotacije i ugroze društvenih donosa ovaj projekt može izazvati u Hrvatskoj. A da srpski lideri koji obnavljaju srušeni spomenik ne propuštaju ništa slučajno je i činjenica da se kamen za postolje doprema iz Srbije.

Ako opravdate počinjenje jednog zločina iz 1941. drugim zločinom, a to je obnova spomenika u Srbu, stvara se neprekinuta spirala zla i novih zločina. Ne šaljemo li time poruku da je zapravo ubijanje dopušteno, a na počinitelju je tek da procijeni koja

će strana pobijediti pa on zbog toga što je napravio nikada neće biti progonjen. Ako dakle prihvatimo takve teze, onda dopuštamo i nove zločine.

Da li su vodeći srpski lideri u Hrvatskoj svjesni poruke koju upućuju obnovom spomenika, obnavljaju sve rane koje je sav nesrpski narod (Hrvati i Muslimani) na tim područjima morao proživjeti, sve zločine genocida egzodusa, kulturocida.

Odgovornost za mir, da li su to pitanje postavili sebi lideri srpske nacionalne manjine u Hrvatskoj, koji uživaju tako veliko povjerenje svog naroda u RH kada su ljudima srpske nacionalnosti 27. srpnja 2008. godine, na proslavi u Srbu obećali obnovu spomenika u Srbu, koju su ujedno podržali i neki naši visokopozicionirani političari. Zlo koje će se napraviti obnovom spomenika koji osiguravaju lideri srpske nacionalne manjine evocirat će sve zločine koje su počinili njihovi vođe tugu ubijenih i prognanih iz 1941. godine. Shvatite lideri srpskog naroda u Hrvatskoj bit ćete krivi za obnovu zla koje šaljete obnovom spomenika. Zar si niste postavili pitanje što poručujete tim činom, koje su Vaše nakane i namjere, ne provocirajte zlo, ionako ste ga već previše kroz povijest posijali. Povijest je učiteljica života i nikad zlo nije donijelo dobro, a srpski puk u Hrvatskoj vam vjeruje, dali su Vam povjerenje da ih vodite u bolju budućnost, da li ste sigurni da ih vodite u bolju budućnost prizivanjem na sva zla koja su činjena na tim područjima. Prognali ste iz uže i šire okolice katolike i muslimane, a nikad niste posebno uživali u tim otetim prostorima, a vjerujte za sve konfesije na tim prostorima ima mjesta pod zajedničkim suncem i zvijezdama, svi smo jedan narod Božji. Tko da Vas pozove i prozove na odgovornost za mir i zajednički suživot. Tko će stat na kraj obnovi tog zla iz 1941. godine, danas na početku 21. stoljeća ???? Jeste li vi to ti lideri srpskog naroda u RH, je li je to vaša životna koncepcija odgovornosti suživota srpske nacionalne manjine na tim prostorima, s podizanjem i obnovom spomenika zla? A srpski narod Vam je povjerio svoje povjerenje kao svojim liderima, a vi ga ponovno vodite u tamu zla.

Nijedan se zločin ne može opravdati drugim zločinom. Pustimo istraživače, povijesničare neka odrade svoje posao i istraže genezu povijesnih događanja, pa neka se nakon iznošenja stvarne istine donese nova Odluka Vlade RH. Moguća opcija je i mogućnost da Ministarstvo kulture sve spomenike komunizma smjesti u jedan jedinstven muzej, kako su to već učinile pojedine zemlje Europe. Vi želite biti dio Europe, gdje zemljopisno i kulturološki pripadamo, a kome i čemu vi obnavljate spomenik u Srbu, kojoj i čijoj povijesti?

Naglašavam da ovdje ne smijemo zaboraviti da je Slovenija dobila kritike Europe upućene za imenovanje ulice maršala Tita u Ljubljani u prosincu 2009. Gojko Polovina i Đoko Jovanić kao čelni ljudi pobunjenih srba jugoistočne Like u to vrijeme, pišu kasnije kako su se neke stvari otele kontroli u etničkom čišćenju kotara Donjeg Lapca, jer je bilo previše ubijanja, paljenja i totalnog etničkog čišćenja.

Zašto je naša nepravda tako velika? Mnogo i raznovrsnih nepravdi ima oko nas u našem življenju, koje su činili i čine ovozemaljski moćnici. Naša najdramatičnijima nepravda čine se dobro isplanirane i temeljito provedene, rezultirale su fizičkim nestajanjem katolika iz tog dijela Like, na kojem smo bili i kao narod i kao crkvena zajednica daleko najstariji, dakle autohtoni.

Običnom čovjeku brutalno je pogaženo dostojanstvo, oduzeto pravo na život, na kućno ognjište, kućni prag. Ali još više će mu oduzet ova država ako mu ta oduzeta građanska prava i slobode na vrati.

Blagopokojni Ivan Pavao II - uputio je poticajne i ohrabrujuće riječi za prognane i obespravljene:

"Znam za vašu dugu kušnju što ste je preživjeli...Vi pak budite glavni graditelji svoje budućnosti. Vaše istinsko blago čini postojanost vašeg karaktera te vaša bogata ljudska, kulturna i vjerska baština po kojoj se prepoznajete. Ne mirite se sa sudbinom. Uistinu nije lako početi iznova. To traži žrtvu i postojanost, zahtijeva također izgrađivanje vještine strpljivosti i čekanja.

Ali znadete i da je početak ipak moguć. I uzdajte su u Božju pomoć kao i u čovjekovu poduzetnost . Molimo da političari budu u stanju riješiti sva ona još uvijek neriješena složena pitanja, kako biste vi mogli ostvariti zakonitu težnju svog povrata i života u miru.

Ne zaboravite da ste vi generacija koja znade da je najveća ljudska snaga okusiti svu gorčinu života progonstva i egzodusa i sve to pretočiti u životnu snagu i moć novog življenja u ljubavi Božjoj.

Neka nas i dalje kroz život vodi vodilja praštanja, jer neprijateljima treba praštati, ne zbog njih nego zbog nas, jer je ljubav ljepša od mržnje.

Bez ljubavi prema vlastitom narodu i domovini, bez poštovanja svoje tradicije, običaja kulture i vjere, nijedan narod nema budućnosti, pa tako ni hrvatski narod jugoistočne Like.

Moramo doći - doprijeti do osjećaja praštanja i pomirenja, te pravednog i trajnog mira na tim područjima, mira koji treba izmoliti da zavlada na ovim prostorima, među ljudima i narodima. Ako neće svatko od nas graditi i podržavati takav stav, postat ćemo izdajicom istine, pravde i čovjekoljublja

Koliko ste progonom nepravde učinili otimajući djeci ognjište, djetinjstvo, pravo na život i osmijeh, ako imate srca i duše pročitajte iz ove slijedeće priče naše prognanice jedne od onih 2364, pa recite tiko je dizao ustanak u Lici, tiko je prognan ili obespravljen, srpski ili hrvatski puk?

BORIČEVAC – MOJA "TARA“

U kolovozu mjesecu 1941. g. bila sam dijete, nisam mogla shvatiti što se događa. Kao u magli, sjećam se da smo bježali noću. Bila je mjesečina, a cesta bijela i ja sam podizala svoje male nožice misleći da gazim po vodi. Prihvatilišta za izbjeglice, domovi za ratnu siročad, blijeđe uspomene na mnogobrojnu rodbinu, na zavičaj. Moj otac 1945.g. sa ličkom kapom na glavi i ličkom torbom u kojoj mu je bila sva imovina, pješke iz Zagreba odlazi na svoje ognjište. Nije htio ničije, već svoju rodnu grud. Nalazi sve spaljeno i uništeno ognjište. Godine 1947. otac me nalazi u domu za ratnu siročad u Klanjcu. Nama djeci nema što pružiti. Mene odvodi najstarijem bratu Milkanu koji i sam nema mnogo i skrasio me u Međimurju. Nakon 8 godina sama 13-godišnja djevojčica odlazi na ljetno ferije u

svoj zavičaj, u svoj Boričevac. Putujem po sjećanju. Dolazim na Udbinu. Dokle mi pogled seže ruševine, malo ljudi i uglavnom žene u crnini. Pošta sklepana od dasaka i tu pitam kakvu vezu imam do vodovoda (nemam pojma i gotovo ništa mi ne znači vodovod, osim što me asocira na vodu), ali su mi objasnili da tu trebam pitati za vezu za Donji Lapac. Ipak, sreća me poslužila, naišao je vojni džip i povezoše me do vodovoda. Izišla sam iz džipa na vodovodu, a da nisam ni upitala vozača kud se ide za Boričevac. Umorna od puta preplašena od ruševina i pustoši malo sam se osvježila i sjela. Tu se ukrštavaju 4 ceste, a ja razmišljam: "Bože koja sad od ovih cesta vodi u Boričevac". Blijeda sjećanja naviru. Mora biti bijela cesta jer se sjećam kad bi kiša padala mi smo djeca gacali po bijelom blatu. I tako ja po tom instinktu krenem pravom cestom prema selu. Osjećam po nečem što ni sama sebi ne mogu objasniti da koračam cestom koja je dio mog otrgnutog djetinjstva. Prebirem po blijedim uspomenama i sigurna sam da sa glavne ceste vodi jedan put do kuće. Sa ceste se vidi kuća, pojata, stričeva kruška, a iza nje bunari. Iz razmišljanja sam se trgnula i ugledala dječaka. U njedrima nosi zelene jabuke. Pitam ga: "Je li ovo Boričevac i gdje je kuća Mile Krpana?" Slegnuo je ramenima, a ja nisam znala da se Mile zove Jališin i da ga po tom nadimku svi poznaju. Bio je to moj brat Filip. Razdvojili su nas u Osijeku. Osam godina se nismo vidjeli i nismo se prepoznali. Tako sam stigla do srušene crkve. Iznad nje je groblje, zapravo šikara. Tu počiva moja majka koju nisam ni upamtila. Umrta je kad sam imala samo tri godine. Jako mi nedostaje. Grob nisam našla, ali sam, upijajući miris lipe, sjela na zid pokraj ove naše crkve i gorko zaplakala. Bile su to suze i tuge i radosti jer eto ipak idem na svoje ognjište koje najtoplije grije. Obrisala sam suze i krenula dalje svojom bijelom cestom. Kad sam prepoznala putić koji se spušta prema kući, kad sam ugledala pojatu, krušku, šljivik, kad sam ugledala rodnu kuću, preplavili su me osjećaji koje nikad neću zaboraviti. Suze kao lješnjaci zasljepljivale su me, a ja sam trčala, trčala, da me zagrlji roditelj koji mi je još ostao, roditelj kojeg nitko prognanom djetetu ne može nadoknaditi. Bože, koliko bi bila uskraćena da to nisam doživjela. To mije dalo snage da kročim u život pun neizvjesnosti. Dijete sam Boričevca. Obično kažu: "Hvala Bogu da su djeca bila mala ne sjećaju se. Ova svoja sjećanja zabilježila sam i poklanjam ih naraštaju djece Boričevca, koja se tek sad vraćaju i kao ja prebiru po blijedim uspomenama iz svog djetinjstva, silom otrgnutog. Ovo je naša "Tara". Prohujale su godine, za moju generaciju teške, ali smo imali i svoj obrambeni mehanizam – održali smo se. Svaki Boričevljanin da ima dara za pisanje imao bi svoj roman "Zameo ih vjetar". Poklonimo se našim mrtvima, a živima, starijima hvala što su u sve nas, u naše misli i srca utkali ljubav prema Boričevcu. Ja sam, za razliku od ostale djece Boričevca, imala sreću, zahvalna sam svom ocu što je pod nemogućim uvjetima upalio ognjišta. Ja sam se na njem ogrijala sve do 1960. god. kad je umro, a za nas mlade tu više nije bilo života. Ni suho zlato nema takav sjaj – kao rodni zavičaj. Ne dam svoju "Taru", svoj Boričevac. Dragi Boričevljani, ne smije nas zamesti vjetar. Mi imamo svoju Taru, našim patnjama za otrgnutim domom došao je kraj. Na veličanstvenom skupu na blagdan Male Gospe zaštitnice naše Župe susrela sam i mladost i starost Boričevca. Svi zbunjeni, sa erupcijom emocija. Bore se s mišlju – kako? Gdje početi? Vrijeme jw učinilo svoje. Kažu: "Mi smo ostarjeli, djeca se rodila, navikla na mjesta gdje su im roditelji stvorili novi dom." Ali, nitko ne dvoji

da je potomak Boričevca. Dileme su razumljive, jer tu nema više ni kamena na kamenu.

Ali, šljive obojile svoja stabla, kao da zovu – dođi, uberi me. Dugo ja cvjetam i dajem plodove. Vrijeme je da dođeš i ubereš me. Kako kaže povjerenik vlade za Općinu Donji Lapac gosp. Piplica: "Sudbina Boričevca u vašim je rukama Boričevljani". Krenimo Boričevljani. Izliječimo naše duše. Jednog sam vidjela, stavio zastavu, napisao: "OVO SE NE PRODAJE". Zapalio na kamenu nekad rodne kuće vatru i napravio domjenak sa svojim potomstvom. Svi smo mi to isto učinili kao da smo se dogovorili.

UPALIMO NAŠA OGNJIŠTA. NE DAJMO BORIČEVAC!

Jer riječ napretka nema i ne će imati nikakva smisla dok na svijetu bude nesretne djece. Mi smo rano odrasli. Čari djetinjstva nismo ni osjetili, a tužan pogled naših roditelja duboko je usječen u našim dušama. Sa ovog mjesta iz Povelje o zemlji. Neka naše vrijeme bude zapamćeno po buđenju novog poštovanja prema životu, čvrste odlučnosti u postizanju održivosti, ubrzavanju borbe za pravdu i mir.

Marija Bebić (Krpan)

Mali Lošinj

"Pitanje svih pitanja je upravo naš prognanički povratak i mogućnost našeg opstanka u svom rodnom kraju, na svojoj djedovini". Kako prognane vratiti na to područje i imaju li oni uopće uvjete za povratak, dok se ne uspostave gruntovne knjige?

"Tema očuvanja mira i okoliša tiče se ponašanja svakog pojedinca, životnih stilova i trenutno prevladavajućih načina potrošnje i proizvodnje“, upozorava nadalje Papa. Nužna je stvarna promjena mentaliteta i prihvaćanje novih životnih stilova u kojima će traženje istinitog, lijepog i dobrog te zajedništvo s drugim ljudima u svrhu zajedničkog rasta biti elementi koji će vladati izborom potrošnje, štednje i investicija.

Zaštita stvorenoga usko je poveza sa svjetskim mirom, a za izgradnju mira potrebno se odgajati, polazeći od širokogrudnih odluka na osobnoj i obiteljskoj razini, kao na razini zajednice i politike.

Papa zaključuje da i u odnosu sa stvorenim postoji neka vrsta uzajamnosti: dok se mi brinemo za stvoreno, Bog se preko stvorenoga, brine o nama

Predsjednica Udruge Ličana župe Boričevac

Jadranka Matašin

jadranka.matasin@gmail.com

U Bjelovaru, 8. veljače 2010.